

DESI UN MARE POET JOHN KEATS A TRAIT IN MIZERIE

La data de 3 februarie 1821, poetul londonez din Hampstead, John Keats, prezenta tuberculoza în stare agravată, tuse acută și scuipând sânge aproape spontan; realizase faptul că aceasta avea să fie ultima sa zi de viață, fiind conștient de acest aspect precum a fost și fratele său, Tom, în pofida grijii pe care logodnica și vecina sa, Fanny Brawne, i-a demonstrat-o în tot acest rastimp, precum și în pofida călătoriei sale până în Italia, întreprinsă exclusiv în speranța că se va însănătoși. Deși doar 25 de ani de viață i-au fost haraziti, aceștia au fost niște ani miraculoși, începând cu majoratul acestuia, deoarece a reușit să se impună ca poet național, pe drept cuvânt, înfruntând multe dificultăți de ordin pecuniar și familial, chiar.

Temperamentul său sangvinico-coleric, pe de altă parte, i-a atras „faima” de bataus al scolii sale, dat fiind faptul că mereu reușea să se implice în astfel de „scene”, însă era doar pe cale de a-și descoperi marea pasiune biunivoca: poezia și teatrul, ca elemente artistice complementare. Aspectele sale financiare, problematice de altfel, nu au fost nicicând rezolvate, mai mult decât orice, aducându-i lui John Keats subzistența, dat fiind faptul că un executor testamentar nescrupulos i-a împiedicat pe toți frații Keats să își exercite dreptul legal la moștenire, desemnându-l pe John, dintre cei cinci frați Keats, unui chirurg londonez obscur, cu care a fost nevoit să lucreze, în calitate de asistent, până în decursul anului 1814.

Apoi, s-a înscris pe listele de infirmieri ale spitalelor londoneze, unde trebuia să supervizeze incizarea plagilor pacienților. Succesul, însă, a sosit nesperat și în circumstanțe complet atipice; s-a împrietenit cu editorul revistei culturale, n. trad. Examinerul (n.a. The Examiner), Leigh Hunt, pe când încă activa ca infirmier la Londra, editor care i-a făcut cunoscute cu Percy B. Shelley, un alt poet de succes al vremii sale.

Primul poem al lui J. Keats încă nu aparuse până ce acesta împlinise 18 ani, debutând la exact aceeași dată (3 februarie), însă în decursul anului 1816, cu câteva poeme obscure, dar infinit largite ca expresivitate. În anul imediat următor, John își lansează volumul n. trad. Poemele (n.a. The Poems), devenind în scurt timp, exeget al sonetului de inspirație romantică și încercându-și talentul cu poeme epice, precum a fost cazul faimosului n. trad. Hyperion (n.a. idem)

Anii 1818 și 1819 au fost ani ai agoniei pentru John Keats, „luceafarul” genului liric britanic, deoarece după decesul lui Tom Keats, sărăcia l-a acaparat complet, iar sănătatea i s-a subrezit în mod accentuat. Unica alinare a reprezentat-o Fanny Brawne, de care s-a îndrăgostit nebuneste, sfârșind prin a se logodi cu ea, dar nu și prin a se căsători, de vina fiind tot limita subzistenței la care se afla poetul. Perioada ianuarie – septembrie 1819 a

fost, probabil, cea mai stralucita din întreaga cariera scurta, dar „furtunoasa” a lui John Keats, reusind sa compuna opere literare remarcabile, precum: n. trad. Oda unui ulm grecesc (n.a. Ode to a Grecian Elm), n. trad. Oda unei pasari cântatoare (n.a. Ode to a Nightingale) si balada Frumoasa doamna din Sans Merci, n. trad. (n.a. La Belle Dame Sans Merci).

Surse: Historychannel.Com, Spartacus.Schoolnet.Co.Uk, Englishhistory.Net